

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 1To/43/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1121010612
Dátum vydania rozhodnutia: 01. 06. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Iveta Zelenayová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2022:1121010612.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ivety Zelenayovej a sudcov Mgr. Marcely Kosovej a JUDr. Petra Šamka, v trestnej veci obžalovaného F. G. a spol., pre obzvlášť závažný zločin vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. a), ods. 4 písm. b) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. i) Tr. zák., sčasti dokonaný, sčasti v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Tr. zák. a iné, o odvolaniach obžalovaných F. G., H. G., R. A. a poškodeného H. V. proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I, sp. zn. 11Tk/1/2021 z 09.02.2022, na verejnom zasadnutí konanom dňa 1. júna 2022 takto

r o z h o d o l :

I.

Podľa § 321 ods. 1 písm. e/, ods. 3 Tr. por. z r u š u j e sa rozsudok Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 11Tk/1/2021 z 09.02.2022 vo výrokoch o trestoch a spôsobe ich výkonov, ako aj o ochranných dohladoch vo vzťahu k obžalovaným F. G., H. G. a R. A..

Na základe § 322 ods. 3 Tr. por. sa obžalovaným

u k l a d á

1./ F. G., nar. XX.XX.XXXX v Y., trvale bytom T. XXX/XX, U. pri Y., v súčasnosti vo výkone väzby od 10.09.2020 v ÚVV Bratislava podľa § 189 ods. 3 Tr. zák., § 38 ods. 2 Tr. zák., § 41 ods. 2 Tr. zák. úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 11 (jedenásť) rokov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b), ods. 4 Tr. zák. obžalovaný sa na výkon uloženého trestu zaraďuje do ústavu so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 76 ods. 1, § 78 ods. 1 Tr. zák. sa obžalovanému ukladá aj ochranný dohľad v trvaní 1 (jeden) rok.

2./ H. G., nar. XX.XX.XXXX v Y., trvale bytom Q. XXX/XXX, U. pri Y., v súčasnosti vo výkone väzby od 10.09.2020 v ÚVV Leopoldov

podľa § 189 ods. 3 Tr. zák., § 38 ods. 2 Tr. zák., § 41 ods. 2 Tr. zák. úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 11 (jedenásť) rokov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b), ods. 4 Tr. zák. obžalovaný sa na výkon uloženého trestu zaraďuje do ústavu so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 76 ods. 1, § 78 ods. 1 Tr. zák. sa obžalovanému ukladá aj ochranný dohľad v trvaní 1 (jeden) rok.

3./ R. A., nar. XX.XX.XXXX v Y., trvale bytom L. XXX/XX, U. pri Y., v súčasnosti vo výkone väzby od 10.09.2020 v ÚVV Bratislava

podľa § 189 ods. 3 Tr. zák., § 36 písm. j) Tr. zák., § 38 ods. 2, ods. 3 Tr. zák., § 41 ods. 2 Tr. zák. úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 10 (desať) rokov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b), ods. 4 Tr. zák. obžalovaný sa na výkon uloženého trestu zaraďuje do ústavu so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 76 ods. 1, § 78 ods. 1 Tr. zák. sa obžalovanému ukladá aj ochranný dohľad v trvaní 1 (jeden) rok. II.

Podľa § 319 Tr. por. sa odvolanie poškodeného H. V., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom I. V. 9, Y., v súčasnosti vo výkone trestu odňatia slobody v ÚVTOS Hrnčiarovce nad Parnou, ako nedôvodné z a m i e t a.

Vo zvyšných častiach napadnutý rozsudok zostáva nedotknutý.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Okresného súdu Bratislava I, sp. zn. 11Tk/1/2021 z 09.02.2022 boli obžalovaní F. G., H. G. a R. A. uznaní za vinných, a to obžalovaný F. G. a H. G. z pokračovacieho obzvlášť závažného zločinu vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 3 písm. b) Tr. zák. spolupáchateľstvom podľa § 20 Tr. zák., obžalovaný H. G. v bodoch 1/, 2/, 4/, 6/ a 7/ a obžalovaný F. G. v bodoch 2/, 4/, 6/ a 7/ a obaja v bode 5/ aj zo zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a) Tr. zák. spolupáchateľstvom podľa § 20 Tr. zák. v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Tr. zák. a obžalovaný R. A. v bode 1/ zo zločinu vydierania podľa § 189 ods. 1 Tr. zák. spolupáchateľstvom podľa § 20 Tr. zák., v bode 3/ z obzvlášť závažného zločinu vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 3 písm. b) Tr. zák., v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Tr. zák. a v bode 5/ zo zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a) Tr. zák. spolupáchateľstvom podľa § 20 Tr. zák. v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Tr. zák. na tom skutkovom základe, že:

od presne nezisteného dňa mesiaca jún alebo júl 2019, za účelom získavania neoprávneného finančného prospechu od poškodeného H. V., nar. XX.XX.XXXX, spolu s E. Y. (právoplatne odsúdeným rozsudkom Okresného súdu Bratislava I zo dňa 16.06.2021, sp. zn. 11Tk/1/2021) plánujete, pod hrozbami najmä v podobe prezradenia trestnej činnosti poškodeného, podpálenia jeho rodinného domu, podpálenia automobilu v jeho užívaní, nútili poškodeného H. V. k plateniu peňazí, na ktoré inak nemali právny nárok, a poškodenému za týmto účelom určovali kedy, kde a v akej výške im má peniaze vyplácať tým spôsobom, že

1/ v presne nezistený deň v mesiaci jún, alebo júl 2019, E. Y., ktorý bol pravidelným odberateľom pervitínu od poškodeného H. V., na žiadosť obžalovaného R. A., vylákal poškodeného na stretnutie s obžalovanými H. G. a R. A., ktorí poškodeného v Y. na parkovisku pri Tesco direktívne naviedli na odľahlú cestu smerom na L. za Malackami, kde následne prikázali poškodenému, že im bude pravidelne na týždennej báze vyplácať sumu 2000 Eur za to, že bude môcť ďalej nerušene predávať drogy, inak ho môžu udať na políciu, pričom zdôraznili, že nemá tiež zabudnúť, že vedia, že vlastní dom a auto. Nakoľko poškodený sumu 2000 Eur týždenne namietal ako príliš vysokú, znížili ju na sumu 800 Eur týždenne, ktorú poškodenému prikázali im vyplácať pravidelne, vždy v nedeľu o 15.00 hod., v obchodnom dome Kaufland v Malackách, v oddelení s alkoholom, a zároveň poškodenému za tento „tzv. výjazd“ prikázali im zaplatiť sumu 800 Eur, čo poškodený zo strachu urobil a nasledujúcu nedeľu, podľa predchádzajúcich pokynov, obžalovanému H. G. v obchodnom dome Kaufland v Malackách, v oddelení s alkoholom, aj odovzdal sumu 800 Eur,

2/ bezprostredne po odovzdaní sumy 800 Eur v oddelení alkoholu v obchodnom dome Kaufland v Malackách, obžalovaný H. G. vylákal poškodeného na stretnutie na mieste tzv. Vinohrádok pri Malackách, kde ich už na mieste čakal v osobnom motorovom vozidle H. N., bielej farby, EC:F s logom „5Eur taxi služba“ obžalovaný F. G., ktorý poškodenému po vystúpení z vozidla uviedol, že došlo k zmene predchádzajúcej dohody a že nebude platiť pravidelne týždenne 800 Eur, ale zaplatí jednorazový poplatok 80.000 Eur pod legendou, že táto suma je určená pre políciu, s ktorou spolupracujú a že po zaplatení tejto sumy už bude mať pokoj, pričom obžalovaný F. G. pri tomto poškodenému ukázal aj preukaz policajta s vlastnou fotografiou. Pretože poškodený namietal, že nedokáže skôr ako za dva mesiace dať dohromady takúto sumu, obžalovaní túto sumu znížili na sumu 40.000 Eur, ktoré poškodenému prikázali im zaplatiť do dvoch týždňov. Následkom vyvolaného strachu u poškodeného z toho, že jeho drogová trestná činnosť bude prezradená a skončí vo väzení, si poškodený H. V. vybral z osobného účtu v Slovenskej sporiteľni v Malackách sumu 20.000 Eur, sumu 13.000 Eur si požičal od svojho syna H. V. mladšieho a sumu 7.000 Eur si zabezpečil zvýšeným predajom pervitínu a následne v presne neustálený deň mesiaca júl, alebo august 2019, po telefonickom kontakte od obžalovaného H. G., poškodený na pokyn obžalovaného H. G., na mieste zv. Vinohrádok pri Malackách, v hotovosti v krabici odovzdal obžalovaným H. G. a F. G. sumu 40.000 Eur,

3/ následne v presne nezistený deň mesiaca júl, alebo august 2019, E. Y., na žiadosť R. A., opätovne vylákal poškodeného H. V. na stretnutie s obžalovaným R. A., ktoré sa uskutočnilo na odľahlom mieste asi 3km za Malackami, kde obžalovaný R. A., za prítomnosti E. Y., poškodenému H. V. uviedol, že H. G. a F. G. všetky peniaze, ktoré dostali od poškodeného, prehrali na automatoch a že tie peniaze boli určené pre C., ktorí ich okamžite požadujú vyplatiť, načo poškodený H. V. uviedol, že on už peniaze zaplatil a že ďalšie nevie zohnať. Obžalovaný R. A. poškodenému povedal, že ho to nezaujímá a peniaze zaplatiť musí, inak mu Rusi podpália dom a auto a že majú aj vedomosť, že má malú vnučku. Keď poškodený ďalej tvrdil, že takú hotovosť už nemá, obžalovaný R. A. vybral mobilný telefón a niekomu volajúc, prípadne predstierajúc volanie, poškodeného informoval, že H. G. a F. G. už majú a že ich rozjebali bejzboľovými palicami, pričom poškodenému prikázal, že musí zohnať aspoň 30.000 Eur a má na to dva týždne. V reakcii na to poškodený H. V. zo strachu zintenzívnil predaj pervitínu, oslovil zároveň T. N., aby mu vrátil predtým požičané peniaze, časť peňazí vzal z rodinného rozpočtu a asi do dvoch týždňov sa mu podarilo týmto spôsobom získať sumu 25.000 Eur. Následne na základe telefonických inštrukcií od obžalovaného R. A., v presne nezistený deň mesiaca júl alebo august 2019, sa s obžalovaným R. A. stretol za obcou V., kde R. A. odovzdal sumu 25.000 X., pričom R. A. mu prikázal, aby zvyšných 5000 Eur zohnal a doplatil do desať dní,

4/ presne nezisteného dňa mesiaca júl alebo august 2019, približne po 3 dňoch po odovzdaní sumy 25.000 Eur obžalovanému R. A., kontaktoval poškodeného H. V. obžalovaný H. G., aby sa stretli a na stretnutí poškodený H. V. obžalovaným H. G. a F. G. povedal, že sumu 25.000 Eur už odovzdal obžalovanému R. A. a uviedol im aj okolnosti za akých to bolo. Obžalovaní zareagovali, že ich R. A. oklamal a že to s ním vybaví, pričom sa ho spýtali zároveň na zvyšných 5000 Eur, ktoré A. mal doplatiť a keďže H. V. mal tieto peniaze pri sebe, vyplatil ich obžalovaným, ktorí mu uviedli, že peniaze sú pre policajta, ktorý ich chráni,

5/ presne nezisteného dňa mesiaca júl alebo august 2019, niekoľko dní po odovzdaní hotovosti 25.000 Eur obžalovanému R. A., obžalovaný R. A. kontaktoval poškodeného H. V. v mieste jeho bydliska a vyzval ho, aby išiel von. Poškodený V. následne telefonicky kontaktoval obžalovaného H. G., s ktorým sa v ten deň vydali aj obžalovaného R. A. hľadať, no neúspešne. Následne v priebehu niekoľkých dní kontaktoval obžalovaný H. G. poškodeného H. V. a informoval ho, že R. A. je nazad v Malackách. Obžalovaní F. G. a H. G. prišli k domu poškodeného V., odkiaľ H. G. telefonoval R. A., s ktorým si dohodol stretnutie za Malackami smerom na L., kam H. G., F. G. a poškodený H. V. išli motorovým vozidlom poškodeného značky Z. T. D., striebornej farby, EC: Y Počas cesty H. G. deklaroval slovne svoj zámer R. A. ublížiť, pričom na tomto stretnutí, vo vzdialenosti asi 100 metrov od poškodeného V., zinscenovali súboj, ktorého výsledkom bolo fiktívne zabitie R. A., čím u poškodeného H. V. ešte viac podporili obrovský strach pred nimi. Obžalovaný F. G. následne bezprostredne po tejto udalosti od poškodeného H. V. požadoval zaplatenie sumy 100.000 Eur, aby obžalovaný H. G. za zabitie obžalovaného R. A. mohol utiecť a skrývať sa. Na toto poškodený reagoval, že toľko peňazí nemá, avšak obžalovaný F. G. ho vyzval, nech zoženie, čo najviac peňazí, pričom v ten deň následne poškodený odovzdal F. G. sumu 800 Eur, ktorú si vzal z domu, na čo mu obžalovaný F. G. prikázal zháňať peniaze,

6/ následne v presne nezisteného dňa mesiaca august alebo september 2019 poškodený H. V. zistil, že obžalovaný R. A. je živý a zdravý a preto kontaktoval obžalovaných F. G. a H. G., že ho podviedli, načo obžalovaní nereagovali a povedali mu, že aj naďalej bude musieť platiť za ochranu, aby mohol vyrábať a predávať pervitín sumu 800 Eur týždenne tak, ako bolo dohodnuté na začiatku, inak bude políciou zavretý a vyšetrovaný, a preto poškodený H. V. následne každú nedeľu, až do svojho zadržania, v jeho trestnej veci, vyplácal na parkovisku na Kamennom mlyne pri obci Plavecký Štvrtok obžalovaným H. G. a F. G. sumu 800 Eur do presne nezisteného dňa v mesiaci október 2019, kedy mal obžalovaný H. G. dopravnú nehodu, na čo poškodeného kontaktoval F. G., ktorý ho požiadal o zaplatenie sumy 2400 Eur na nové auto a uviedol poškodenému, že túto sumu si môže odpočítať od paušálnej sumy 800 Eur za ochranu, ktorá mu bola stanovená s povinnosťou týždenného platenia, pričom túto sumu poškodený H. V. zaplatil a následne do svojho zadržania F. G. vyplácal paušálnu sumu 400 Eur,

7/ od presne nezisteného dňa mesiaca október 2019 E. Y. začal chodiť za poškodeným H. V., robil na neho nátlak a pýtal si pervitín, ktorý ako dlhodobý užívateľ chcel pre svoju potrebu a poškodenému tiež v presne nezistený deň v tomto období povedal, že ak mu nedá okamžite 10.000 Eur, tak oznámi jeho trestnú činnosť na polícii, kde povie, že obchoduje s pervitínom, pričom pri jednom zo stretnutí si odfotoval ruku poškodeného, ako mu tento podával pervitín. Po tomto obžalovaní H. G. a F. G. povedali poškodenému H. V., že oni ako tzv. jeho ochrana to s E. Y. vybaví a následne v presne nezisteného dňa mesiaca október 2019, po mesiaci pravidelných týždenných platieb obvineným, zverejnil E. Y. na svojom facebooku oznam, kde uviedol, že poškodený H. V. predáva pervitín a nepomôžu mu už teraz ani G., načo sa poškodený H. V. veľmi zľakol a okamžite kontaktoval F. G. a H. G.,

ktorým uviedol čo je na facebooku zverejnené. Po niekoľkých dňoch obžalovaní F. G. a H. G. zabezpečili stretnutie s E. Y., ktorého na toto stretnutie priviezli v aute doposiaľ dve nestotožnené osoby, pričom na tomto stretnutí mal E. Y. vymazať zo svojho mobilného telefónu fotografiu ruky poškodeného H. V. a bol obžalovaným H. G. vyzvaný, aby dal poškodenému pokoj. Za sprostredkovanie tohto stretnutia s E. Y., dve doposiaľ nestotožnené osoby v prítomnosti obžalovaného H. G. a F. G. poškodenému H. V., po stretnutí s obžalovaným E. Y., na ubytovni v Malackách, prikázali zaplatiť sumu 10.000 Eur. Poškodený následne zo strachu týmto doposiaľ nestotožneným osobám vyplatil sumu 2.000 Eur, ďalších 2000 Eur im vyplatil formou odovzdaného pervitínu, a sumu 6.000 Eur si od poškodeného prevzal obžalovaný H. G. v presne nezistený deň.

Za to boli odsúdení obžalovaní F. G. a H. G. podľa § 189 ods. 3 Tr. zák., § 38 ods. 2 Tr. zák., § 41 ods. 2 Tr. zák. každý na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 15 rokov a obžalovaný R. A. podľa § 189 ods. 3 Tr. zák., § 38 ods. 2 Tr. zák., § 36 písm. j) Tr. zák., § 38 ods. 3 Tr. zák., § 41 ods. 2 Tr. zák. na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 12 rokov.

Podľa § 48 ods. 3 písm. b) Tr. zák. súd všetkých troch obžalovaných na výkon uložených trestov zaradil do ústavu s maximálnym stupňom stráženia.

Podľa § 76 ods. 1 Tr. zák., § 78 ods. 1 Tr. zák. súd všetkým trom obžalovaným uložil ochranný dohľad po 2 roky.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. súd uložil každému z obžalovaných so zvyšnými dvoma spoluobžalovanými povinnosť nahradiť spoločne a nerozdielne poškodenému H. V., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom I. V. 9, Y., terajšieho času v ÚVTOS Hrnčiarovce nad Parnou škodu vo výške 13 000 Eur.

Podľa § 288 ods. 2 Tr. por. súd poškodeného H. V., odkázal so zvyškom uplatneného nároku na náhradu škody na civilný proces.

Proti tomuto rozsudku, hneď po jeho vyhlásení, teda v zákonnej lehote, ako osoby oprávnené na podanie odvolania podľa § 307 ods. 1 písm. b) Tr. por., podali odvolanie všetci traja obžalovaní F. G., H. G. a R. A. (prostredníctvom náhradného obhajcu), všetci zhodne proti výrokom o vine a treste, ako aj poškodený H. V., ako osoba oprávnená podľa § 307 ods. 1 písm. c) Tr. por. a to proti výroku o náhrade škody.

Obžalovaní F. G. a H. G., prostredníctvom obhajcu s poukazom na predchádzajúci odsudzujúci rozsudok zo 16.06.2021 a zrušujúce uznesenie odvolacieho súdu z 12.10.2021 a jeho dôvody, namietali závažné porušenia, ktoré odôvodňujú postup § 317 ods. 1 Tr. por., napriek tomu a z opatrnosti aj pre podstatné chyby konania, ktoré napadnutým výrokom rozsudku predchádzali, najmä preto, že boli porušené ustanovenia, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie veci alebo právo obhajoby podľa § 321 ods. 1 písm. a) Tr. por., chyby v napadnutých výrokoch rozsudku, najmä pre nejasnosť alebo neúplnosť jeho skutkových zistení alebo preto, že sa súd nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie podľa § 321 ods. 1 písm. b) Tr. por., pre existenciu pochybnosti o správnosti skutkových zistení napadnutých výrokov, na ktorých objasnenie treba dôkazy opakovať alebo vykonať ďalšie dôkazy podľa § 321 ods. 1 písm. c) Tr. por. a pre porušenie ustanovení podľa § 321 ods. 1 písm. d) Tr. por. a aj pre neprimeranosť uloženého trestu podľa § 321 ods. 1 písm. e) Tr. por. Poukázali na skutočnosti uvádzané v odôvodnení odvolania proti rozsudku zo 16.06.2021 a obsah záverečnej reči z 09.02.2022 a ďalej uvedené dôvody. Namietali, že doposiaľ nebolo bez akýchkoľvek pochybností preukázané, že odvolaním napadnutý rozsudok bol prijatý zákonným súdom, teda či nedošlo k porušeniu práva na zákonného sudcu, čo nebolo preverené, ako bolo nariadené v zrušujúcom uznesení, keď len konštatovanie súdu, že vec bola po reklamacii pridelená na základe náhodného výberu, podľa obhajoby toto konštatovanie nie je ničím podložené, pretože samotné ustanovenie bodu 9 Spoločných zásad Rozvrhu práce OS BA I na rok 2021 umožňuje aj iné pridelenie, ako cez elektronickú podateľňu náhodným výberom a je zrejmé, že v danom prípade sa malo postupovať podľa bodu 10 týchto Zásad, čo však nebolo preukázané. S poukazom aj na priame skonštatovanie okresného súdu, že jediným dôkazným prostriedkom, ktorý komplexne dokumentoval konanie obžalovaných od jeho začiatku až po jeho koniec, je výpoveď poškodeného H. V. a zvyšné dôkazy len potvrdzovali niektoré časti výpovede poškodeného, súd preto venoval jej vyhodnoteniu mimoriadne podrobnú pozornosť, považujú za zarážajúce, že napriek takémuto konštatovaniu okresný súd odmietol vykonať dokazovanie v smere navrhovanej obhajoby, aby v prvom rade bola preukázaná všeobecná pravdovravnosť poškodeného ako aj vierohodnosť jeho tvrdení. „Mimoriadne podrobná pozornosť“ výpovedí poškodeného sa tak zo strany súdu obmedzila na posúdenie jej prezentácie poškodeným na hlavnom pojednávaní, plynulosti jeho prejavu, intonácii, spôsobu vyjadrovania a pod. Preto považujú za zrejmé, že OS BA I nepotreboval iným spôsobom preveriť vierohodnosť tvrdení poškodeného a stačilo, že svoju výpoveď poškodený pekne prezentoval, čím de facto presvedčil súd, že je pravdivá. Namietal spôsob takého vyhodnocovania dokazovania, ako reálne vyhodnotenie výpovede s ohľadom na iné dôkazy. Pri takomto vyhodnocovaní potom obžalovaní F. G. a H. G., vzhľadom na svoju chabú vyjadrovaciu schopnosť, podmienenú získaným vzdelaním,

sociálnym statusom, či rómskou príslušnosťou, nemajú akúkoľvek šancu. Považujú za absolútne neprijateľné, aby súd za takého stavu, keď existuje jediná výpoveď poškodeného, ktorý ako všeobecne, tak aj konkrétne, má motív obžalovaným uškodiť a svoju osobu zvýhodniť, odmietol vykonať čo i len jeden dôkaz navrhnutý ich obhajobou, ktorým možno preukázať nevierohodnosť poškodeného. Poukázal na nie dostatočné oboznámenie pripojeného spisu OS TT sp. zn. 3Tk/4/2020 bez obsahového naplnenia. Za absurdné označil tvrdenie súdu, že jediným spôsobom, ako by bolo možné obsah zápisníc o výsluchoch osôb urobených v inej trestnej veci považovať za relevantný, je túto osobu vypočuť, s následným postupom súdu, keď všetky návrhy obhajoby na vypočutie svedkov, boli zamietnuté. Reálne posúdenie a preverenie vierohodnosti výpovede poškodeného označili za o to dôležitejšie, že v danej veci, pre konkrétnu právnu kvalifikáciu, najmä pri bode 5/ rozsudku, má význam výška škody, teda v podstate suma uvedená poškodeným, ako výška peňazí, ktorú mali od neho obžalovaní pýtať, podľa postupu súdu, ak by poškodený povedal 5.000,- EUR, pre súd by bola vierohodná suma 5.000,- EUR. a ak by uviedol 200.000,- EUR, pre súd by bola vierohodná suma 200.000,- EUR. S nadsádzkou skonštatovali, že môžu byť radi, že poškodený pri skutku pod bodom 5/ neuviedol práve tých 200.000,- EUR, nakoľko v takom prípade by mali ešte prísnejšiu právnu kvalifikáciu. Jediným svedkom, ktorého súd na návrh obhajoby a príkazu krajského súdu vypočul, bol svedok F. s námietkou, že súd ohľadne jeho výpovede nič závažné nekonštatoval, ale z jeho výpovede vyplýva, že tvrdenia svedka nepasujú s výpoveďou poškodeného ohľadom sumy peňazí, ktorú mali obžalovaní požadovať, nakoľko pri skutku v bode 5/ mala byť podľa tvrdení poškodeného od neho pýtaná suma až 100.000,- EUR a o takej sume sa svedok F. nezmienil a aj napriek tomu, s ním poškodený volával. Obaja obžalovaní namietali aj uložené im výmery trestu odňatia slobody, ako neprímerané, ktoré nie sú v súlade so zásadami ukladania trestov upravených v § 34 Tr. zák., keď v podstate také tresty sa ukladajú za vraždu, čo považujú v porovnaní, najmä zo závažnosťou konania a jeho následkov, úplne „absurdné“. Namietali aj ich zaradenie na výkon uložených trestov do ústavu s maximálnym stupňom stráženia, bez podrobnejšieho odôvodnenia, čo považujú za nedostatočné, s poukazom na § 48 ods. 4 Tr. zák., keďže obom nebol uložený trest odňatia slobody prevyšujúci pätnásť rokov a teda možnosť zaradiť ich aj do ústavu na výkon trestu iného stupňa stráženia, z pohľadu závažnosti trestného činu, miery ich narušenia a lepšej zaručenosti možnosti ich nápravy v ústave na výkon trestu iného stupňa stráženia. Navrhli preto zrušiť napadnutý rozsudok a vec vrátiť prvostupňovému súdu na nové konanie a rozhodnutie.

Obžalovaný R. A., prostredníctvom obhajcu odôvodnil podané odvolanie proti výroku o vine a treste, ako aj proti konaniu, ktoré rozsudku predchádzalo s poukazom na §168 ods. 1 Tr. por., uznesenia NS SR sp. zn. 2Toš 4/2009 z 26.02.2010 a sp. zn. 3To 4/2010 z 02.06.2010, že súd pri odôvodňovaní svojho rozhodnutia vychádzal z domnienok a nie z jednoznačných a preukázaných faktov. Ku skutkom v bodoch 1/ a 3/ rozsudku uviedol, že jeho vina je založená na výpovedi poškodeného, čo nemôže stačiť na ustálenie záverov, ktoré urobil prvostupňový súd a s poukazom na vyššie uvedené právne východiská. Ku skutku v bode 3/ obžalovaný uviedol, že mu nie je jasné, z čoho súd vychádzal pri právnej kvalifikácii skutku, keď dospel k záveru, že žiadal od poškodeného sumu 30 000,- Eur, čo popiera, nakoľko okrem výpovede poškodeného, neexistuje pre takýto záver súdu ani jeden jediný dôkaz, keď napr. telefónna komunikácia hovorí o sume 25 000,- Eur. Ku skutku v bode 5/ namietal, že nemal žiadnu vedomosť o vylákani sumy 100 000,- Eur od poškodeného, že nevedel o tom, že inscenuje svoje zabitie z dôvodu vylákania tejto sumy, nevedel o takomto konaní obžalovaného F. G. a vôbec sa k tomuto nevie vyjadriť ani z pohľadu, či F. G. 100 000,- Eur od poškodeného žiadal, jeho úmysel nesmeroval k vylákaniu sumy 100 000,- Eur od poškodeného, čo považuje len za domnienku súdu, nepodloženú žiadnym dôkazom. Namietal aj absenciu v skutkovej vete rozsudku, ohľadne popisu konania, ktorý by bol zahrnutý jeho zavinením a ktoré konanie by vykazovalo znaky skutkovej podstaty trestného činu. Podľa skutkovej vety mal obžalovaný R. A. kontaktovať poškodeného a vyzvať ho, aby išiel von, čo nie je trestné. Následne o niekoľko dní, podľa skutkovej vety rozsudku, zinscenovali súboj, ktorého výsledkom bolo fiktívne jeho zabitie, pričom nie je jasné, kto zinscenoval súboj a či on vedel o tom, že aj prípadný takýto súboj slúži na vylákание peňazí od poškodeného a najmä, či vedel aj to, o akú sumu ide, inak nejde o nič trestné. Za nezrozumiteľné považuje, aký vzťah k tomuto skutku má úvodná časť výroku rozsudku, pred bodom 1/. Nepreskúmateľnosť celého rozhodnutia súdu o jeho vine a úvah súdu smerujúcich k spôsobenému následku a následnej právnej kvalifikácii, vyplýva aj z odôvodnenia na strane 22, úvodný odsek, z ktorého skutočne vyplývajú domnienky a nie nespochybniteľné skutočnosti, ktoré by mali viesť len k jedinému možnému záveru o jeho vine. Z pohľadu preskúmateľnosti záverov rozhodnutia položil otázku, prečo súd aj u neho nepostupoval pri posudzovaní následku podobne, ako pri posúdení zavinenia k následku u obžalovaného E. Y., keď akceptoval právnu kvalifikáciu použitú pri ňom obžalobou, ale pri ňom si súd pomohol domnienkami a uplatnil celkom iný postup, než pri posúdení zavinenia k následku u obžalovaného E. Y., ktorého skutok je prakticky rovnaký. Snaha súdu, prezentovaná tvrdením, že do

skutku nemohol po prijatí vyhlásenia o vine obžalovaným E. Y. vstupovať, považuje za právne neúnosnú, pretože súd buď nemal v danej veci vyhlásenie prijať alebo ak ho prijal, tak sa stotožnil s právnym názorom obžaloby o podmienkach posúdenia zavinenia k následku a rovnaké mal v tomto smere uplatniť aj pri posudzovaní jeho zavinenia.

Prostredníctvom náhradného obhajcu obžalovaný R. A. namietal nesprávne právne posúdenie skutkových podstát jednotlivých trestných činov, ktoré sa mu kladú za vinu, keď v bode 3/ odsudzujúceho rozsudku sa nestotožnil s právnym posúdením obzvlášť závažného zločinu vydierania, v štádiu pokusu, ktorým mal údajne nútiť poškodeného k zaplateniu sumy v celkovej výške 30.000,- EUR, ktorú výšku sumy považuje za nepreukázanú, resp. nesprávne vyhodnotenú, nakoľko súd v rozsudku poukazuje na listinné dôkazy (komunikáciu cez aplikáciu WhatsApp), na základe ktorých dospel k záveru, že príjemca vyčítal volajúcemu, že vzal od H. 25.000,- EUR, pričom v rámci vydierania spomínal aj Rusov. Uviedol, že v tomto prípade je potrebné preukázať úmysel páchatel'a zmocniť sa vecí v hodnote 30.000,- EUR (t.j. sumy väčšej ako značná škoda), čím by bola naplnená tak základná skutková podstata tohto trestného činu, ako aj znaky podmieňujúce použitie vyššej trestnej sadzby, k čomu však v tomto konaní nedošlo, nakoľko podľa listinných dôkazov získal majetkový prospech iba vo výške 25.000,-EUR, čo v konečnom dôsledku odôvodnene zapríčiňuje aplikáciu § 189 ods. 2 Tr. zák., nakoľko spôsobená škoda neprekračuje hranicu značnej škody, ale naopak iba škody väčšej. V prípade, ak by bola jeho obhajoba akceptovaná zo strany odvolacieho súdu, poukázal na zákonom prípustné a možné ukladanie ochranného dohľadu. Zdôraznil, že prvostupňový súd vychádzal pri určení hranice výšky spôsobenej škody iba z výpovede samotného poškodeného, ktorú nemožno bez ďalšieho považovať za jediný, hodnoverný a nespochybniteľný dôkaz, nakoľko v opačnom prípade by dochádzalo k neprimeranému a neodôvodnenému obmedzovaniu a zasahovaniu do práv obvineného, t.j. namietat akékoľvek tvrdenia poškodeného v rámci jeho výpovede ako nesprávne, zavádzajúce a tendenčné, s úmyslom privediť páchatel'ovi tohto trestného činu uloženie trestu v nezákonnej výmere. Namietal, že súd vychádzal pri posudzovaní výšky škody iba z vyjadrenia poškodeného, ktoré pokladá za nevyvrátiteľné a v celom rozsahu preukázateľné tvrdenia, čo nemožno bez ďalšieho doplnenia inými priamymi alebo nepriamymi dôkazmi akceptovať. Za nesprávnu a nezákonnú, za predpokladu, že by spáchal skutok uvedený v bode 3/, ako samostatný skutok, t.j. bez vedomia ostatných spoluobžalovaných, tak následne bolo potrebné vyhodnotiť „nafingovanú“ vraždu jeho osoby ako konanie, ktoré nemožno pričítať na jeho ľarchu. Skutočnosť, že spoluobžalovaní H. G. a F. G. mali úmysel pomstiť sa mu za predchádzajúci skutok a to buď fyzickým napadnutím alebo dokonca úplnou likvidáciou, vyplýva priamo zo správania obžalovaných H. G. a F. G., čo tým pádom mu nemožno pripísať, a to bez preukázania akejkoľvek príčinnej súvislosti, keďže zo žiadnych predložených dôkazov nevyplýva, že mohol vedieť o príprave „fingovanej“ vraždy jeho osoby, ktorá mala pôsobiť na poškodeného a následne mal ešte získať z tohto konania majetkový prospech od poškodeného. V opačnom prípade by sa dospelo k svojvoľnému právnemu posúdeniu skutkovej podstaty podvodu, kde by bolo vždy nutné potrestať aj „obet“ fyzického napadnutia, ktoré malo smerovať voči inej osobe, s úmyslom vyvolať v nej dôvodnú obavu o svoj život alebo majetok, nakoľko nastala presne takáto situácia, kde bez akéhokoľvek relevantného dôkazu o vedomosti obžalovaného R. A. o jeho „zinscenovanej“ vražde, uložený mu bol úhrnný trest aj za tento skutok. K posúdeniu (ne)legálnosti finančných prostriedkov syna poškodeného zo strany okresného súdu, ktoré boli poškodenému následne priznané ako náhrada škody vo výške 13.000,- EUR, ktorú majú obžalovaní uhradiť spoločne a nerozdielne, zo záverov súdu vyplýva skutočnosť, že ak by všetci ostatní „darcovia“ poškodeného na vyplatenie „výpalného“ pre obžalovaných vložili tieto sumy napríklad na bankový účet syna poškodeného, a ten následne vybral požadovanú hotovosť, tak súd by mal za to, že tieto prostriedky boli získané legálnou cestou, nakoľko sa nachádzali v banke a nie v hotovosti v iných objektoch týchto „darcov“. Takéto konštatovanie považuje za príliš formalistické a neakceptovateľné, najmä s ohľadom na skutočnosť, že syn poškodeného mal vedomosť o protispoločenskej činnosti svojho otca a teda možno pripustiť, že majetkový prospech z výroby omamných a psychotropných látok a ich následnej distribúcie mohol byť poukazovaný aj na účet syna poškodeného, čo však súd nevzal žiadnym spôsobom do úvahy. Z tohto dôvodu navrhol, aby celý nárok poškodeného na náhradu škody bol odkázaný na civilné sporové konanie, v ktorom bude potrebné preukázať nadobudnutie nielen majetku syna poškodeného zákonným spôsobom, ktorý disponoval, v tom čase, neobvykle vysokou sumou peňazí na bankovom účte.

Navrhol preto zrušiť napadnutý rozsudok podľa § 321 ods. 1 písm. a), b), c) a d) Tr. por. vo výrokoch o treste, o ochrannom dohľade a náhrade škody a vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie.

Poškodený H. V. v písomnom odôvodnení odvolania, prostredníctvom splnomocnenca uviedol, že ho podáva proti výrokom o náhrade škody z dôvodov § 321 ods. 1 písm. f) Tr. por. S poukazom na

odôvodnenie rozsudku súdu na hlavnom pojednávaní, ktorý ustálil, že mu bola spôsobená majetková škoda vo výške najmenej 80.800,- Eur, ktorá mu vznikla v príčinnej súvislosti s konaním obžalovaných, z tejto sumy súd ustálil, že jedine pri sume 13.000,- Eur, ktorú si požičal od svojho syna, nie sú pochybnosti o legálnosti zdroja týchto peňazí a u ostatných finančných prostriedkov nie je možné vylúčiť, že pochádzali z jeho drogovej trestnej činnosti a týka sa to aj prostriedkov vo výške 16.000,- Eur, ktoré mu vrátil svedok N.. Tieto závery súdu I. stupňa považuje za nesprávne, vychádzajúce z nesprávneho právneho posúdenia a aj nedostatočne odôvodnené. Ním uplatnený nárok na náhradu škody vo výške 72.400,- Eur bol počas doterajšieho konania riadne preukázaný, pričom zároveň bolo preukázané, že v prípade sumy 72.400,- Eur išlo o legálne peniaze pochádzajúce z jeho úspor, ktoré nasporil počas aktívneho podnikateľského života, úspor jeho rodiny, prípadne pôžičiek od rodinných príslušníkov či iných osôb, jeho syna a svedka N.. Peňažné prostriedky pochádzajúce z drogovej trestnej činnosti boli práve zohľadnené v rozdielne ustálenej sumy 80.800,- Eur a 72.400,- Eur. Bližšie sa k pôvodu týchto finančných prostriedkov vyjadril v rámci výsluchov v prípravnom konaní, ako aj na hlavnom pojednávaní, pričom na túto argumentáciu primerane odkázal. Príjem pochádzajúci z drogovej trestnej činnosti nemal na svojich bankových účtoch, tieto peniaze držal v hotovosti. Z výpisov jeho bankových účtov sú zrejmé výbery hotovosti, ktoré korelujú s jeho výpoveďou v časti výberov hotovosti pre bratov G.. Má za to, že v prípade sumy 72.400,- Eur neexistuje žiadna pochybnosť o legálnosti finančných prostriedkov a zároveň s preukázaním týchto finančných prostriedkov nie sú spojené neprimerané ťažkosti. Žiadal, aby Krajský súd v Bratislave zrušil napadnutý rozsudok vo výrokoch o náhrade škody a sám vo veci rozhodol tak, že uloží obžalovaným F. G., H. G. a R. A. povinnosť nahradiť mu spoločne a nerozdielne škodu vo výške 72.400,- Eur.

V súlade s ustanovením § 314 Tr. por. boli všetky odvolania obžalovaných a poškodeného zaslané ostatným procesným stranám, ktoré by mohli byť rozhodnutím o odvolaniach priamo dotknuté, v danom prípade Krajskej prokuratúry Trnava, obžalovaným a poškodenému na prípadné vyjadrenie, čo ku dňu rozhodovania odvolacieho súdu využil len náhradný obhajca všetkých troch obžalovaných, v ktorom s poukazom na svoje tvrdenia a závery v podanom odvolaní ohľadne nepodložených, nesprávnych a predčasných záverov prvostupňového súdu o legálnosti príjmu syna poškodeného, z uvedeného dôvodu trval na tom, aby bol nárok poškodeného na náhradu škody v celom rozsahu odkázaný na civilné sporové konanie, v ktorom bude musieť poškodený uniesť dôkazné bremeno spočívajúce v preukázaní spôsobnej majetkovej ujmy, ktorá mala byť získaná legálne. Navrhol preto zrušiť sporný výrok o povinnosti obžalovaných nahradiť škodu poškodenému.

Na verejnom zasadnutí odvolacieho krajského súdu, ktoré na základe výslovných žiadostí obžalovaných H. G. a R. A., za splnenia zákonných podmienok podľa § 293 ods. 7 Tr. por., sa konalo v ich neprítomnosti, v konečnom návrhu obhajca obžalovaných F. G. a H. G. uviedol, že sa plne pridržiava písomných dôvodov odvolania s dôrazom, že považuje za absurdné, aby vina obžalovaných bola preukázaná len na základe výpovede poškodeného a hodnotiacich úvah prvostupňového súdu ohľadne intonácie poškodeného a podobne. Na základe podrobne rozvedených dôvodov v písomnom odvolaní, navrhol zrušiť napadnutý rozsudok a vec vrátiť súdu prvého stupňa na nové konanie a rozhodnutie. Splnomocnenec náhradného obhajcu obžalovaných F. G., H. G. a R. A. uviedol, že sa pridržiava písomných dôvodov odvolania a navrhol zrušiť napadnutý rozsudok a vec vrátiť súdu prvého stupňa na nové konanie a rozhodnutie. Splnomocnenec poškodeného taktiež poukázal na písomné dôvody odvolania a navrhol zmeniť výrok prvostupňového rozsudku v adhéznom konaní tak, že zaviazá všetkých troch obžalovaných k náhrade škody 72.400,- Eur, ktorú zaplatia poškodenému H. V. spoločne a nerozdielne. Prokurátor Krajskej prokuratúry Trnava v konečnom návrhu uviedol, že rozsudok okresného súdu považuje za zákonný a vecne správny, argumenty odvolateľov v odvolaniach považuje za skutkovo a právne irelevantné a preto navrhol odvolania obžalovaných F. G., H. G. a R. A. a aj odvolanie poškodeného H. V. zamietnuť ako nedôvodné. Obžalovaný F. G. právom posledného slova uviedol, že sa pridržiava toho, čo uviedol jeho obhajca.

Krajský súd v Bratislave, ako súd odvolací (§ 315 Tr. por.), primárne konštatoval prípustnosť podaných odvolaní (306 ods. 1 Tr. por.) a absenciu dôvodov na rozhodnutie podľa § 316 ods. 1 alebo ods. 3 Tr. por. a preto podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolatelia podali (mohli podať) odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, riadiac sa pritom zásadou, že na chyby, ktoré neboli odvolaniami vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. Zistil pritom, že odvolania všetkých troch obžalovaných sú len sčasti dôvodné, ale odvolanie poškodeného nedôvodné.

Z vyššie uvedeného vyplýva, že povinnosťou odvolacieho súdu na základe revízieho princípu, determinovaným uvedeným ustanovením, je preskúmanie len tých výrokov, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie a preskúmanie správnosti postupu konania, ktoré predchádzalo týmto napadnutým výrokom

rozsudku. Výnimkou z uvedenej zásady je to, že odvolací súd musí prihliadať aj na chyby, ktoré síce odvolaním neboli vytýkané, ale ktoré sú takej povahy, že by odôvodňovali, (po právoplatnosti rozsudku) podanie mimoriadneho opravného prostriedku, t.j. dovolania v zmysle ustanovenia § 371 ods. 1 Tr. por. V nadväznosti na vyššie uvedené, ako aj vzhľadom k podaným odvolaniam obžalovaných, odvolací súd primárne preskúmaval výrok o vine, vrátane právneho posúdenia skutkov a aj konanie, ktoré týmto výrokom prvostupňového rozsudku predchádzalo, pričom zistil, že tieto sú v súlade so zákonom. Konštatuje, že pred súdom prvého stupňa boli vykonané na hlavnom pojednávaní všetky dostupné a potrebné dôkazy na objasnenie skutkového stavu veci, v súlade s ustanovením § 2 ods. 10 Tr. por. a tieto okresný súd správne vyhodnotil tak, ako mu to ukladá ustanovenie § 2 ods. 12 Tr. por.

Podľa § 2 ods. 10 Tr. por. orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. Dôkazy obstarávajú z úradnej povinnosti. Právo obstarávať dôkazy majú aj strany. Orgány činné v trestnom konaní s rovnakou starostlivosťou objasňujú okolnosti svedčiace proti obvinenému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech a v oboch smeroch vykonávajú dôkazy tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie.

Podľa § 2 ods. 12 Tr. por. orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Skutkové zistenia súdom prvého stupňa sú správne a zodpovedajú dokazovaniu, ktoré bolo vykonané v konaní pred okresným súdom. Pri zachovaní kontradiktórnosti konania vykonal na hlavnom pojednávaní všetky dostupné dôkazy, potrebné pre poznanie skutkových okolností nevyhnutných pre zákonu zodpovedajúce a spravodlivé rozhodnutie o obžalobe, ktorá aj na obžalovaných F. G., H. G. a R. A. bola podaná. Dôkazy pritom vyhodnotil jednotlivo, ako aj v celom ich súhrne, logickým a zároveň aj podrobne a presvedčivo odôvodneným spôsobom, ktorému z hľadiska pravidiel stanovených pre hodnotenie dôkazov nemožno nič vytknúť. V odôvodnení napadnutého rozsudku v intenciách ustanovenia § 168 ods. 1 Tr. por. súd prvého stupňa podrobne a vyčerpávajúcym spôsobom rozviedol, ktoré skutočnosti vzal za dokázané a o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenie a napokon tiež, akými právnymi úvahami sa riadil, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa ustanovení Trestného zákona v otázke viny obžalovaných. S poukazom na predchádzajúci odsudzujúci rozsudok a predchádzajúce uznesenie krajského súdu, prvostupňový súd vykonal doplnenie dokazovania, v intenciách zrušujúceho uznesenia odvolacieho súdu, pričom obžalovaní F. G. a H. G. popreli spáchanie skutkov a ďalej odmietli k veci vypovedať a obžalovaný R. A. žiadal, aby sa hlavné pojednávanie vykonalo v jeho neprítomnosti. Súd poukázal na výpovede poškodeného H. V., spoluobžalovaného E. Y. a svedkov R. F., H. V. ml., T. N., Y. U., znalecké dokazovanie a zabezpečený dokumentačný a listinný materiál, keď konštatoval, vzhľadom na výpoveď H. V., ako na jediný dôkazný prostriedok, ktorý komplexne dokumentoval celé konanie obžalovaných od jeho začiatku až po jeho koniec. Súd zároveň uviedol, že nemal pritom na mysli, že by obžaloba nevyprodukovala žiadne iné dôkazy, ale išlo o dôkazy, ktoré potvrdzovali iba niektoré časti výpovede H. V. a nie celú jeho výpoveď. V tejto súvislosti dodal, že vydieranie je pomerne špecifická trestná činnosť, v rámci ktorej nie je existencia takéhoto jediného komplexného dôkazu niečím výnimočným. Naopak, ide spravidla o prirodzený a logický jav, pretože je v zásade vylúčené, aby okrem výpovedí priamych aktérov vydierania existovali aj ďalšie dôkazy, ktoré by celé konanie spočívajúce vo vydieraní dokumentovali najmä, ak vydieranie trvalo tak dlhý čas a skladalo sa z toľkých čiastkových útokov, ako v tejto trestnej veci. Za úplne prirodzené považoval, že častokrát, ako nosný dôkaz, bude existovať len výpoveď poškodeného, ktorý celý skutok vnímal svojimi zmyslami a ďalšie dôkazy budú priamo alebo nepriamo potvrdzovať iba určité časti z jeho výpovede. Uviedol, že poškodený H. V. svoju rozsiahlu výpoveď pred súdom podal plynulým monológom, bez využitia poznámok, pričom vypovedal v časových súvislostiach chronologicky, bez výraznejšej potreby vo svojej výpovedi vracieť sa k určitým pasážam a bez potreby opravovať sa a plynulo a veľmi spontánne odpovedal i na rozsiahle otázky, ktoré mu boli po monológovej časti výsluchu kladené. Samotný spôsob jeho výpovede, teda plynulosť jeho prejavu, intonácia, mimika, gestikulácia, spôsob vyjadrovania a logickosť obsahu podanej výpovede, v súhrne v senáte okresného súdu vzbudili dojem jednoznačnej autenticity reprodukováných udalostí, ktoré si musel H. V. skutočne prežiť. Okrem toho, že výpoveď H. V. pôsobila veľmi autenticky a vierohodne, v rôznych jej častiach bola potvrdená ďalšími vykonanými dôkazmi. E. Y. na hlavnom pojednávaní, v podstate v zhode s tvrdením H. V. opísal, že to bol on, kto poškodeného v dvoch prípadoch vylákal na stretnutie s obžalovanými, v podstate v zhode s H. V. opísal priebeh týchto stretnutí, kde pri prvom stretnutí obžalovaní H. G. a R. A. pod hrozbou prezradenia trestnej činnosti V. polícii a „upozornení“, že nemá zabudnúť, že obžalovaní vedia, že vlastní dom a

auto, H. V. nútili im platiť týždenný „paušál“ 2000,- Eur, ktorý znížili na 800,- Eur a v zhode s ním popísal aj to, kde a za akých okolností mal Kodaj tieto peniaze obžalovaným vyplácať. V podstate v zhode s V. opísal aj priebeh druhého stretnutia, na ktoré V. vylákal, na žiadosť R. A., a pri ktorom stretnutí A. poškodeného nútil pod legendou s Rusmi zaplatiť ďalších 40.000,- Eur a to za použitia vyhrážok podpálením domu, auta a fyzickým útokom na rodinu V. a že po tom, čo zverejnil na Facebooku status, že V. predáva pervitín a čo si odfotoval aj ruku H. V., ako mu podával pervitín, ho dvaja muži prepravili na stretnutie s G. a H. V., kde mu bolo G. prikázané fotografiu vymazať. Výpoveď H. V. ohľadom požičiavania si peňazí potvrdili svedkovia H. V. ml. a T. N., ktorí spolu aj so svedkom Y. U., zhodne a nezávisle od seba popísali, že H. V. v inkriminovanom období páchaného skutku pôsobil veľmi nervózne. Časť výpovede poškodeného H. V. potvrdili aj kamerové záznamy spredu jeho domu a spod altánku. Ich obsah na jednej strane jednoznačne potvrdil prepojenie obžalovaných a H. V. a na druhej strane, bez rozumných pochybností, korešponduje s tou časťou výpovede H. V., kde popisoval udalosti, ktoré nastali po fingovanom zabití R. A. H. G.. Tejtó časti výpovede poškodeného na hlavom pojednávaní zodpovedá na kamerovom zázname zachytené rozmiestnenie osádky vozidla Z. T. pred odchodom spredu jeho domu, kde bolo zreteľne vidno, ako V. nastupoval zo strany vodiča, H. G. zo strany spolujazdca, F. G. si sadal na miesto vzadu za spolujazdca, pričom pri následnom vrátení sa vozidla pred dom H. V. sa H. G. už v aute nenachádzal a F. G. vystúpil z miesta spolujazdca. Ešte podstatnejšie vo vzťahu k tejto časti výpovedi H. V. bol kamerový záznam spod altánku na záhrade poškodeného a zachyteného rozhovoru medzi H. V. a F. G. bolo zjavné, že H. V. bol rozrušený a v strese, pričom F. G. uviedol, že je „paralyzovaný“ z toho, čo tomuto ich rozhovoru pod altánkom predchádzalo. Z obsahu ich rozhovoru je nesporné, že F. G. od neho chcel veľkú sumu peňazí určenú pre ďalšiu osobu, ktorej hrozilo, že za niečo, čo sa stalo pred týmto stretnutím pod altánkom, ju do nasledujúceho dňa chytia a preto potrebuje peniaze na útek ešte v ten večer. F. G. opakovane, že „nemal som ho tam pustiť, nemal som ho tam pustiť“ a následne zdôraznil, že „nech to radšej neprežije“. H. V. opakovane v reakcii uviedol, že takú veľkú sumu peňazí nevie zohnať a nikto mu už nepožičia, pretože „už prvýkrát si musel požičať peniaze a požičal si znovu, keď došiel druhýkrát R.“. Obsah tohto rozhovoru pod altánkom jednoznačne potvrdzuje výpoveď H. V., že po fingovanom zabití R. A. ho F. G. žiadal zaplatiť veľkú sumu peňazí, ktorá mala byť určená pre H. G. na jeho útek a skrývanie sa. Obsah rozhovoru zároveň potvrdzuje výpoveď H. V. aj v tom, že pred touto udalosťou už 2-krát dával obžalovaným peniaze vo väčšej sume. V tomto kontexte už 2-krát vyplatenej väčšej sume peňazí (skutok 2/ a 3/) je nutné poukázať na komunikáciu H. G. s R. A. prostredníctvom telefónnej aplikácie WhatsApp, ktorá potvrdila výpoveď H. V., že išlo o sumy 40.000,- Eur, ktorú vyplatil H. a F. G. a 25.000,- Eur, ktorú vyplatil R. A.. Súd hodnotiac vyprodukované dôkazy podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo, ako aj v ich súhrne a vzájomnej súvislosti dospel, aj po doplnení dokazovania k presvedčeniu, že výpovedi poškodeného H. V., ktorú v rôznych jej častiach potvrdili ďalšie dôkazy, možno uveriť ako celku, ktorý odzrkadlil objektívnu realitu zachytenú v skutkovej vete rozsudku. Súd jej v plnej miere uveril, keď nezistil žiadne dôvody, čo i len v minimálnej miere domnievať sa, že by poškodený vypovedal nepravdivo o ním prežitých skutočnostiach.

Krajský súd si plne osvojil skutkové závery prvostupňového súdu a v podrobnostiach odkazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku. Aj senát odvolacieho súdu dospel k záveru, že skutky popísané v napadnutom rozsudku sa stali a spáchali ho obžalovaní F. G., H. G. a R. A. spôsobom v ňom popísaným. Nemá preto pochybnosti, že skutkové zistenia uvedené v skutkovej vete napadnutého rozsudku sú v súlade so stavom veci a je nimi preukázané, že obžalovaní v kritickej dobe a nezákonným spôsobom, uvedeným v skutkovej vete napadnutého rozsudku, obžalovaní H. G. a F. G. spoločným konaním iného hrozbou násillia a hrozbou inej ťažkej ujmy nútili, aby niečo konal a činom spôsobili značnú škodu obaja obžalovaní v bodoch 2/, 4/, 6/ a 7/ a obžalovaný H. G. aj v bode 1/ a v bode 5/ obžalovaní H. G., F. G. a aj R. A. spoločným konaním sa dopustili konania, ktoré bezprostredne smerovalo k dokonaniu trestného činu v úmysle na škodu cudzieho majetku seba obohatiť tým, že uviedli niekoho do omylu, ktorého sa dopustili v úmysle na cudzom majetku spôsobiť značnú škodu, avšak k dokonaniu trestného činu nedošlo. I. R. A. v bode 1/ spoločným konaním iného hrozbou násillia a hrozbou inej ťažkej ujmy nútil, aby niečo konal a v bode 3/ samostatne iného hrozbou násillia nútil, aby niečo konal a toto konanie bezprostredne smerovalo k dokonaniu trestného činu, ktorého sa dopustil v úmysle spôsobiť značnú škodu, avšak v k dokonaniu trestného činu nedošlo. Senát odvolacieho súdu sa preto plne stotožnil s výrokom o vine obžalovaných tak, ako ju ustálil prvostupňový súd na základe riadne a zákonne vykonaného dokazovania, pričom aj ustálenie skutkového stavu veci zodpovedá všetkým zákonne zadováženým dôkazom.

Opakovane senát krajského súdu dodáva, že okresný súd konal na základe obžaloby podanej prokurátorom Krajskej prokuratúry Trnava, čísla Kv 33/20/2200 zo 04.05.2021 (na základe výnimky o

vecnej a miestnej príslušnosti, opatrením GP SR zo 06.03.2020), podanej na obžalovaných 1. F. G., 2. H. G., 3. R. A. a 4. E. Y. a to na obžalovaných F. G., H. G. a R. A. pre obzvlášť závažný zločin vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. a), ods. 4 písm. b) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. i) Tr. zák., v časti dokonanej, v časti v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Tr. zák. a na obžalovaného E. Y. pre zločin vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zák., na tam uvedenom skutkovom základe. Súd po potvrdení tzv. súdnej väzby 12.05.2021, právoplatnej 18.05.2021, nariadil vo veci hlavné pojednávanie na dni 14.06.2021-16.06.2021, na ktorom vykonal dokazovanie výsluchmi všetkých štyroch obžalovaných, pričom obžalovaný E. Y. urobil vyhlásenie o vine, ktoré súd prijal a nevykonal dokazovanie v rozsahu, akom obžalovaný E. Y. priznal spáchanie skutku a postupoval podľa § 257 ods. 8 Tr. por. a následne bol vypočutý k veci, následne súd pristúpil k výsluchom obžalovaných F. G., H. G. a R. A., ktorí využili svoje právo a k veci nevy povedali, poškodeného H. V., svedkov Y. U., H. V. ml., znalca K. C. S., so súhlasom procesných strán boli prečítané výpovede svedkov T. N. a Y. H. z prípravného konania, k oboznámeniu listinných dôkazov a po návrhu obhajcov obžalovaných F. G., H. G. a R. A. na vypočutie neprítomného svedka R. F. a zabezpečenia odsudzujúceho rozsudku poškodeného H. V., ktoré súd odmietol vykonať, po prednese záverečných rečí okresný súd 16.06.2021 rozhodol prvým odsudzujúcim rozsudkom, ktorým bol obžalovaný E. Y. v I. časti uznaný za vinného zo zločinu vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. i) Tr. zák. na tam uvedenom skutkovom základe a odsúdený podľa § 189 ods. 2 Tr. zák., § 38 ods. 2 Tr. zák., § 36 písm. 1) Tr. zák., § 38 ods. 3 Tr. zák., § 42 ods. 1 Tr. zák., § 41 ods. 2 Tr. zák., § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Tr. zák., na súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 3 roky s tým, že podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. na výkon uloženého trestu bol zaradený do ústavu s minimálnym stupňom strázenia, podľa § 61 ods. 2 Tr. zák. bol obžalovanému uložený aj trest zákazu činnosti riadiť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu vo výmere 2 roky za súčasného zrušenia výroku o treste uložený obžalovanému trestným rozkazom Okresného súdu Malacky zo dňa 24.07.2020 sp. zn. OT/84/2020, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 24.07.2020, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad podľa § 42 ods. 2 Tr. zák. V II. časti tohto rozsudku boli obžalovaní F. G., H. G. a R. A. uznaní za vinných z pokračovacieho obzvlášť závažného zločinu vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. a), ods. 4 písm. b) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. i) Tr. zák., v časti dokonanej a v časti štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Tr. zák. na tam uvedenom (oproti obžalobe upravenom) skutkovom základe a odsúdení obžalovaný F. G. a H. G. podľa § 189 ods. 4 Tr. zák., § 38 ods. 2 Tr. zák. a obžalovaný R. A. podľa § 189 ods. 4 Tr. zák., § 38 ods. 2 Tr. zák., § 36 písm. j) Tr. zák., § 38 ods. 3 Tr. zák., každý na trest odňatia slobody vo výmere 20 rokov, na výkon ktorého boli všetci podľa § 48 ods. 3 písm. b) Tr. zák. zaradení do ústavu s maximálnym stupňom strázenia. Všetkým trom bol podľa § 76 ods. 1 Tr. zák., § 78 ods. 1 Tr. zák. obligatórne uložený aj ochranný dohľad na 2 roky. Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. boli títo traja obžalovaní zaviazaní k povinnosti nahradiť spoločne a nerozdielne so spoluobžalovanými poškodenému H. V. škodu vo výške 13 000,- Eur, pričom podľa § 288 ods. 2 Tr. por. súd poškodeného H. V. odkázal so zvyškom uplatneného nároku na náhradu škody na civilný proces.

Na základe odvolaní obžalovaných F. G., H. G. a R. A. a aj poškodeného H. V. uznesením Krajského súdu v Bratislave sp.zn. 1To/33/2021 z 12.10.2021 bol tento rozsudok podľa § 321 ods. 1 písm. a/, písm. b/, písm. c/, ods. 2 Tr. por. zrušený v jeho II. časti ohľadne obžalovaných F. G., H. G. a R. A., v celom rozsahu a podľa § 322 ods. 1 Tr. por. bola vec vrátená v zrušenej časti súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol. V tomto uznesení odvolací súd vytkol prvostupňovému súdu obžalovanými namietané procesné nedostatky a pochybenia, resp. dal preveriť obhajobou namietanú okolnosť zápisu veci zákonnému senátu, nariadil výsluch svedka R. F., vytkol a naznačil nie dostatočné odôvodnenie organizovanej skupiny, ku skutku v bode 3/ obžalovaného R. A., naznačil prehodnotenie okolností spolupáchateľstva s obžalovanými, pričom upriamil pozornosť okresného súdu aj na nesprávne právne posúdenie skutku v bode 5/ a nariadil aj pripojenie a oboznámenie spisu Okresného súdu Trnava sp. zn. 3Tk/4/2020, v ktorej bol poškodený H. V. uznaný za vinného a odsúdený.

Okresný súd v novom konaní v podstate vykonal všetky tieto dôkazy a splnil aj pokyny odvolacieho súdu, pričom svoje rozhodnutie o vine obžalovaných presvedčivo aj odôvodnil, s ktorým sa plne stotožňuje aj odvolací súd tak, ako je už vyššie uvedené.

Čo sa týka výrokov o vine obžalovaných v konaní, ktoré predchádzalo napadnutému rozsudku krajský súd nezistil pochybenia, ktoré by mohli mať vplyv na objasnenie veci a uplatnenie práva obžalovaných na obhajobu. Pred súdom prvého stupňa bolo na hlavnom pojednávaní vykonané dokazovanie zákonným spôsobom a v potrebnom rozsahu okresný súd vykonané dôkazy vyhodnotil jednotlivo i vo vzájomnej súvislosti a dospel ku správnym skutkovým zisteniam. Vzhľadom k tomu, že skutkové zistenia okresného

súdu sa opierajú o dôkazy, na ktoré sa poukazuje v napadnutom rozsudku a o ich vierohodnosti a zákonnosti nemá pochybnosť ani odvolací súd, preto si ich v celom rozsahu osvojuje a v jednotlivostiach na ne aj odkazuje.

Aj podľa senátu odvolacieho súdu vina všetkých troch obžalovaných, odvolateľov, aj podľa názoru odvolacieho súdu bola preukázaná práve výpoveďou poškodeného H. V., ktorý od začiatku trestného stíhania všetkých troch obžalovaných a aj v súčasnosti právoplatne odsúdeného E. Y. usvedčoval zo spáchania jednotlivých skutkov tak, ako správne na to poukázal okresný súd, ktorého výpoveď spochybňovali všetci traja obžalovaní, nielen v konaní pred okresným súdom, ale aj v podaných odvolaniach, s ktorými námietkami sa erudovaným spôsobom vysporiadal prvostupňový súd, na čo odvolací súd poukazuje. Potrebné je pritom uviesť, že poškodený od počiatku trestného stíhania rovnako popisoval správanie a konanie obžalovaných F. G., H. G. a R. A., čomu zodpovedali aj ďalšie usvedčujúce dôkazy, predovšetkým výpoveď spoluobžalovaného E. Y., ale aj svedkov R. F., H. V. ml., Y. U. aj závery znaleckých posudkov znalca z odboru elektrotechnika, odvetvie riadiaca technika, výpočtová technika k obsahu zálohovaných dát z USB kľúča vydaného manželkou poškodeného, mobilných telefónov zn. L. J. J6+, vydaného obžalovaným H. G. a zn. Samsung, vydaného obžalovaným F. G..

Aj podľa senátu odvolacieho súdu, vykonaným dokazovaním bolo dostatočne preukázané, že obžalovaní H. G. a R. A., v bode 1/spoločným konaním naplnili všetky zákonné znaky trestného činu vydierania, keď poškodeného nútili im platiť pravidelne a na určenom mieste každý týždeň sumu 2.000,- Eur, ktorú následne znížili na sumu 800,- Eur, keď slovným nátlakom pôsobili na psychiku poškodeného vyhrážkou prezradenia jeho drogovej trestnej činnosti na políciu a v podstate aj skrytou vyhrážkou majetkovej ujmy, ohľadne domu a auta. O predchádzajúcej ich dohode a naplánovaní svedčí aj nahovorení spoluodsúdeného E. Y., aby vylákal poškodeného na stretnutie. Skutočnosť, že poškodený H. V. ich vyhrážku prezradením jeho trestnej činnosti, počítal ako ujmu ťažkú, potvrdzuje jeho pristúpenie na platenie týždňovej sumy 800,- Eur, na nimi určenom mieste. Následný priebeh vyhrážok zo strany obžalovaných F. G. a H. G., nadväzujúc na vyvolaný strach z prezradenia trestnej činnosti poškodeného, využili pri skutku 2/, keď poškodeného nútili zaplatiť im jednorázovú sumu 80.000,-Eur, údajne pre políciu, aby mal poškodený pokoj, čo obžalovaný F. G. deklaroval aj preukazom polície s jeho fotografiou, pričom po námietkach poškodeného následne túto sumu znížili na 40.000,- Eur, ktorú im poškodený H. V. aj zo strachu z prezradenia trestnej činnosti aj zaplatil. Oproti podanej obžalobe pri skutku 3/, správne bol tento ustálený len u obžalovaného R. A., ktorý poškodeného nútil samostatne mu zaplatiť sumu 30.000,- Eur, pod hrozbou násillia zo strany tretích osôb, pod legendou, že 40.000,- Eur, ktoré zaplatil H. a F. G. pri skutku 2/ boli určené C., s tým, že obžalovaní F. G. a H. G. údajne tieto peniaze prehrali na automatoch, pričom poškodený mu vyplatil „len“ 25.000,- Eur, keď oproti obžalobe, jeho spolupáchateľstvo s obžalovanými H. G. a F. G. sa nepodarilo preukázať. Nasvedčuje tomu aj komunikácia obžalovaného H. G. s obžalovaným R. A. prostredníctvom aplikácie WhatsApp, kde si vzájomne vyčítali, kto mal poškodeného vydierať, pričom obžalovaný H. G. obžalovanému R. A. vyčítal, že vzal od poškodeného 25.000,- Eur, pričom v rámci vydierania spomínal aj Rusov. Po zistení zaplattenia 25.000,- Eur poškodeným obžalovanému R. A., obžalovaní F. G. a H. G. pri skutku 4/ vylákali na stretnutie poškodeného, za účelom zaplattenia 5.000,- Eur, ako zvyšok sumy pôvodne žiadanej obžalovaným R. A. pri skutku 3/, za účelom pôvodnej verzie, ochrany polície a pre policajta, ktorý ho chráni. Pri skutku 5/ bolo preukázané, že tohto skutku sa spoločne dopustili všetci traja obžalovaní, ktorí v súvislosti so skutkom pod bodom 3/, ako demonštráciu reakcie na samostatné konanie obžalovaného R. A., naplánovali a zinscenovali fiktívny súboj medzi H. G. a R. A., ktorého výsledkom bolo fiktívne zabitie obžalovaného R. A., pričom poškodený H. V. tento súboj sledoval z vnútra motorového vozidla a väčšej vzdialenosti, čo mu znemožnilo rozpoznať fiktívnosť tohto konania. Bezprostredne po zinscenvaní údajného zabitia obžalovaného R. A., obžalovaný F. G. od poškodeného žiadal, aby pre obžalovaného H. G. zaplatil sumu 100.000,- Eur, ktorá mala slúžiť na pokrytie výdavkov pre obžalovaného H. G., v súvislosti s jeho útekem a následným skrývaním sa za zabitie obžalovaného R. A.. V bode 6/ bolo preukázané, že spoločne obžalovaní H. G. a F. G., ako reakciu na fakt, že poškodený H. V. zistil, že zabitie obžalovaného R. A. bolo iba zinscenvané, vrátili sa k pôvodnej „dohode“ pri skutku v bode 1/ a poškodenému H. V. prikázali znovu im platiť 800,- Eur týždenne za to, že ho neoznámia polícii a umožnia mu tak páchať drogovú trestnú činnosť. Rovnako, ako pri poslednom skutku v bode 7/. Tak, ako správne prvostupňový súd uviedol, konanie obžalovaného H. G. v bodoch 1/, 2/, 4/, 6/ a 7/ napadnutého rozsudku a konanie obžalovaného F. G. v bodoch 2/, 4/, 6/ a 7/ napadnutého rozsudku, spája objektívna súvislosť v čase, mieste spáchania, spôsobe spáchania a predmete útoku, ako i subjektívna súvislosť spočívajúca v jednotiacom zámere obžalovaných páchať trestný čin vydierania, nakoľko obžalovaní v podstate dokola opakovali rovnaké konanie, pri ktorom

len menili „legendy“, ktorých účel mal smerovať k maximalizovaniu ich majetkového prospechu od poškodeného. Preukázané to bolo najmä výpoveďou poškodeného H. V., že všetky peniaze počas celého obdobia obžalovaným platil vždy zo strachu, že jeho trestná činnosť bude prezradená polícii, vyvolaný už v rámci dielčieho skutku označeného pod bodom 1/ rozsudku a pretrvával po celú dobu páchania stíhanej trestnej činnosti. Tak, ako správne uviedol prvostupňový súd, i keď pri skutkoch v bodoch 4/ a 7/ absentovala zo strany obžalovaných výslovná vyhrážka inej ťažkej ujmy, ktorou by poškodeného nútili zaplatiť 5.000,- Eur a 6.000,- Eur, tieto peniaze im poškodený H. V. zaplatil na ich príkaz, v príčinnej súvislosti so strachom z prezradenia jeho trestnej činnosti, čo obžalovaní využili vo svoj prospech, keď nie je potrebné, aby páchatelia pokračovacieho trestného činu vydierania vyhrážky opakovali dokola pri každom jednom čiastkovom útoku. Postačuje, že obžalovaní objektívnu stránku naplnili v začiatkoch páchania pokračovacieho trestného činu, pričom práve v príčinnej súvislosti s týmito vyhrážkami poškodený poskytoval majetkové plnenia po celé obdobie. V tejto súvislosti súd príkladom poukazuje napríklad na situácie, kedy boli prevažne v minulosti podnikateľa prevádzkujúci pohostinské zariadenia nútení hrozbou násilia na plnenie majetkových plnení za služby tzv. ochrany. Aj v týchto prípadoch bývala zvyčajne vyhrážka podnikateľovi deklarovaná na začiatku, pričom podnikateľ následne z donútenia poskytoval plnenia v pravidelných intervaloch do budúcnosti. Keďže tieto plnenia boli poskytované v príčinnej súvislosti s prvotným prinútením hrozbami, nevyžaduje sa, aby tieto hrozby boli vyslovované pred každým zaplatením „výpalného“.

Pokiaľ ide o odvoláciu námietku obžalovaných F. G. a H. G., ohľadne spornosti zákonnosti senátu, v súvislosti s pôvodne nesprávnym zápisom veci, odvolací súd, na základe záznamov v spise nemá pochybnosti o náhodnom pridelení veci, zhodou okolností tomu istému senátu zákonného sudcu do oddelenia 11Tk, nakoľko po nesprávnom zápise po podaní obžaloby na súd pod sp. zn. 11T/4/2021 predsedom senátu z 05.05.2021, predseda súdu súhlasil s reklamáciou a dal pokyn na zápis veci náhodným výberom prostredníctvom generátora do registra „Tk“ a pravdepodobne obžalovaných zmýlila na pokynovom liste rukou uvedená poznámka, že spis bol prevedený do odd. 11Tk/1/2021.

K odvolacím dôvodom obžalovaných, ohľadne ich námietok vzhľadom na výpovede poškodeného, ani odvolací súd nemal dôvod neveriť jeho výpoveďami tak, ako to podrobne rozviedol prvostupňový súd, ktorého hodnotiacim úvahám nemožno nič vytknúť. Odvolací súd neakceptoval preto ich odvolacie námietky, pokiaľ spochybňovali výpovede poškodeného, ktorým navyše korešpondovali i ďalšie podporné dôkazy, ako správne na ne poukázal okresný súd. Nevzhladol ani žiadne podstatné a vo veci rozhodujúce rozpory vo výpovedi poškodeného, ktoré taktiež považoval za priame usvedčujúce obžalovaných zo spáchania jednotlivých skutkov, za ktoré boli uznaní vinnými a ktoré boli potvrdené aj nepriamo uvedenými výpoveďami svedkov R. F., H. V. ml., Y. U. aj znaleckými posudkami, ako detailne na to poukázal prvostupňový súd. K procesnej námietke, ohľadne nie dostatočného oboznámenia spisu Okresného súdu Trnava, vo veci obžalovaného H. V., odvolací súd akceptoval vyjadrenie okresného súdu, pokiaľ z neho oboznámil len príslušné časti spisu, bez potreby vyvrátenia jeho argumentačných záverov.

Aj podľa názoru odvolacieho súdu súd I. stupňa správne ustálil, že žalované skutky sa stali tak, ako sú uvedené v napadnutom rozsudku a to na základe zákonne vykonaného dokazovania, v rámci ktorého bolo vyprodukovaných dostatok dôkazov, ktoré preukazujú skutkový stav a aj jednoznačne usvedčujú všetkých troch obžalovaných a preto ani neakceptoval ich odvolacie námietky, že skutky nespáchali. Reťaz usvedčujúcich dôkazov, vo vzťahu k obžalovaným - odvolateľom je ucelená a nevzbudzuje žiadne relevantné pochybnosti o ich vine. Obžalovaní mali možnosť, ako aj príležitosť spáchať stíhané skutky, za páchatelov ich vyslovene označil poškodený H. V. a nepriamo aj vyššie menovaní svedkovia, ktorí boli zákonným spôsobom vypočutí, pričom logickým a vierohodným spôsobom popísali všetky rozhodné okolnosti a aj ostatný listinný a dokumentačný materiál. Odvolací súd pritom zistil, že vo vzťahu ku skutkovým zisteniam tvoriacim podstatu súdených trestných činov, je napadnutý rozsudok výsledkom konania, v ktorom sa postupovalo podľa Trestného poriadku a v ktorom nedošlo k žiadnym chybám, ktoré by mohli mať vplyv na objasnenie skutkového stavu veci. Skutkové zistenia prvostupňového súdu tak, ako sú vyjadrené v napadnutom rozsudku, boli správne a úplné, lebo zodpovedajú výsledkom dokazovania vykonávanom na hlavnom pojednávaní. Vzhľadom na to odvolací súd v otázke skutkových zistení podanej obžaloby a z toho pohľadu aj uznanej viny obžalovaných, odkazuje na veľmi podrobne rozvedené dôvody rozsudku súdu prvého stupňa, s ktorými sa v plnom rozsahu aj stotožnil. Súd prvého stupňa vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na rozhodnutie a vyvodil z neho správne skutkové zistenia. S obhajobnými námietkami obžalovaných, skutkovými a právnymi sa súd prvého stupňa v rozhodnutí riadne vysporiadal a nenechal otvorenú žiadnu spornú otázku, riešenie ktorej by zostalo na odvolacom súde. Vina každého obžalovaného musí byť dokázaná na základe dôkazov vykonaných v súlade s Trestným poriadkom. Podľa názoru odvolacieho súdu prvostupňový súd postupoval pri

hodnotení dôkazov dôsledne podľa § 2 ods. 12 Tr. por., teda hodnotil ich na základe vnútorného presvedčenia založenom na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo aj v ich súhrne a dospel k logicky odôvodneným skutkovým zisteniam. Skutočnosť, že odvolatelia sa nestotožňujú so skutkovými a právnymi názormi súdu prvého stupňa v napadnutom rozsudku, nemôže sama osebe viesť odvolací súd k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti záverov vyslovených súdom prvého stupňa. Súd prvého stupňa veľmi podrobne rozviedol dôkazy, ktoré usvedčujú všetkých troch obžalovaných zo spáchania žalovaných skutkov, precíznym a erudovaným spôsobom vyhodnotil trestné konanie, ktoré predchádzalo vyhláseniu rozsudku a jeho správne právne závery majú dostatočný skutkový základ v riadne vykonanom dokazovaní.

Ak súd prvého stupňa postupoval pri hodnotení dôkazov dôsledne podľa § 2 ods. 12 Tr. por., t. j. že ich hodnotil na základe vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo aj v ich súhrne a dospel k logicky odôvodneným skutkovým zisteniam, odvolací súd nemôže napadnutý rozsudok zrušiť len preto, že sám na základe svojho presvedčenia hodnotí tie isté dôkazy s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom. V takom prípade totiž nie je možné napadnutému rozsudku vytknúť žiadnu vadu. V prejednávanvej veci odvolací súd ani sám na základe svojho presvedčenia nehodnotil tie isté dôkazy s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom, ako tieto dôkazy hodnotil súd prvého stupňa. Odvolatelia namietajú v odvolaní hodnotenie dôkazov súdom prvého stupňa a predkladajú odvolaciemu súdu vlastné hodnotenie dôkazov a vlastné predstavy záverov, ktoré mali vyplývať z dokazovania vykonaného na hlavnom pojednávaní. Hodnotenie dôkazov súdom prvého stupňa si aj odvolací súd v plnom rozsahu osvojil a v podrobnostiach naň poukazuje. Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany v konaní, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces neznamena ani právo na to, aby bola strana konania pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami, predstavami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak si neosvojí ňou navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neriadi jej výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov. V tejto časti odvolací súd uzatvára, že v rozhodnutí súdu prvého stupňa o vine obžalovaných nezistil pochybenia, ktoré by boli dôvodom pre zrušenie rozsudku súdu prvého stupňa vo výroku o vine.

Nepochybil prvostupňový súd ani pri právnom posúdení skutkov tak, ako vyplýva už z vyššie uvedeného, pričom sa plne stotožňuje aj s právnym odôvodnením okresného súdu pokiaľ ide o objektívne a subjektívne stránky ich trestných činov. Stotožnil sa aj s právnym posúdením ich konaní, resp. ich vývojového štádia a aj z pohľadu spoluúčasti obžalovaných, keď uvedené konanie obžalovaných F. G. v bodoch 2/, 4/, 6/ a 7/ a H. G. v bodoch 1/, 2/, 4/, 6/ a 7/ právne posúdil ako pokračovací obzvlášť závažný zločin vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 3 písm. b) Tr. zák. spolupáchatelstvom podľa § 20 Tr. zák. a v bode 5/ ako zločin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a) Tr. zák. spolupáchatelstvom podľa § 20 Tr. zák. v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Tr. zák. a konanie obžalovaného R. A. v bode 1/ ako zločin vydierania podľa § 189 ods. 1 Tr. zák. spolupáchatelstvom podľa § 20 Tr. zák., v bode 3/ ako obzvlášť závažný zločin vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 3 písm. b) Tr. zák., v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Tr. zák. a v bode 5/ ako zločin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a) Tr. zák. spolupáchatelstvom podľa § 20 Tr. zák. v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Tr. zák.

Odvolaciu námietku obžalovaného R. A., pokiaľ ide o nesprávne právne posúdenie skutku v bode 3/, vzhľadom na reálne poškodeným odovzdaných XX.XXX,- Eur, odvolací súd poukazuje, na dostatočné preukázanie skutočnosti, že obžalovaný vydieraním žiadal od poškodeného sumu 30.000,-Eur a len pre nedostatok finančných prostriedkov, poškodený mu dal „len“ 25.000,- Eur. Z toho dôvodu tým, že obžalovaný R. A. nútil poškodeného zaplatiť 30.000,- Eur, naplnil všetky zákonné znaky obzvlášť závažného zločinu vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 3 písm. b) Tr. zák. v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Tr. zák., keďže následok bol dokonaný len v rozsahu 25.000,- Eur., teda sčasti dokonaného a sčasti nedokonaného uvedeného obzvlášť závažného zločinu.

Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že v dvojinstančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu, a preto je nadbytočné, aby odvolací súd opakoval vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery súdu prvého stupňa. Okresný súd detailne rozviedol v napadnutom rozsudku jednotlivé obhajobné tvrdenia obžalovaných, zhodné aj s odvolacími argumentami obžalovaných a na strane druhej usvedčujúce dôkazy. Preto senát krajského súdu v tomto smere plne poukazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku, bez potreby opakovania rovnakých úvah a tvrdení.

Trestného činu vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 3 písm. b) Tr. zák. sa dopustí ten, kto iného násilím, hrozbou násillia alebo hrozbou inej ťažkej ujmy núti, aby niečo konal, opomenul alebo trpel, potrestá sa odňatím slobody na dva roky až šesť rokov. Odňatím slobody na desať rokov až dvadsať rokov sa páchatel potrestá, ak spácha čin uvedený v odseku 1 a spôsobí ním značnú škodu.

Trestného činu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a) Tr. zák. sa dopustí ten, kto na škodu cudzieho majetku seba alebo iného obohatí tým, že uvedie niekoho do omylu alebo využije niečí omyl, a spôsobí tak na cudzom majetku malú škodu, potrestá sa odňatím slobody až na dva roky. Odňatím slobody na tri roky až desať rokov sa páchatel potrestá, ak spácha čin uvedený v odseku 1 a spôsobí ním značnú škodu,

Podľa § 124 ods. 1 Tr. zák. škodou sa na účely tohto zákona rozumie ujma na majetku alebo reálny úbytok na majetku alebo na právach poškodeného alebo jeho iná ujma, ktorá je v príčinnej súvislosti s trestným činom, bez ohľadu na to, či ide o škodu na veci alebo na právach. Škodou sa na účely tohto zákona rozumie aj získanie prospechu v príčinnej súvislosti s trestným činom.

Podľa § 125 ods. 1 Tr. zák. škodou malou sa rozumie škoda prevyšujúca sumu 266 eur. Škodou väčšou sa rozumie suma dosahujúca najmenej desaťnásobok takej sumy. Značnou škodou sa rozumie suma dosahujúca najmenej stonásobok takej sumy. Škodou veľkého rozsahu sa rozumie suma dosahujúca najmenej päťstónásobok takej sumy. Tieto hľadiská sa použijú rovnako na určenie výšky prospechu, hodnoty veci a rozsahu činu.

Podľa § 321 ods.1 písm. e/ Tr. por. odvolací súd zruší napadnutý rozsudok aj ak je uložený trest neprimeraný.

Podľa § 321 ods. 3 Tr. por. ak preskúmava všetky výroky, ale je chybná len časť napadnutého rozsudku a možno ju oddeliť od ostatných, zruší odvolací súd rozsudok len v tejto časti; ak však zruší hoci aj len sčasti výrok o vine, zruší vždy súčasne celý výrok o treste, ako aj ďalšie výroky, ktoré majú vo výroku o vine svoj podklad.

Podľa § 322 ods. 3 Tr. por. veta prvá odvolací súd rozhodne sám rozsudkom vo veci, ak možno nové rozhodnutie urobiť na podklade skutkového stavu, ktorý bol v napadnutom rozsudku správne zistený alebo doplnený dôkazmi vykonanými pred odvolacím súdom.

Pokiaľ ide o odsudzujúcu časť napadnutého rozsudku u všetkých troch obžalovaných - odvolateľov, odvolací súd zistil, že len v tejto časti bolo ich odvolanie dôvodné.

Vo všeobecnosti je potrebné skonštatovať, že pri ukladaní trestu musí súd vychádzať zo závažnosti spáchaného trestného činu. Túto závažnosť určuje sám zákonodarca a to stanovením rozpätia trestnej sadzby a tým, že jednotlivé trestné činy podľa stanovenej trestnej sadzby a formy zavinenia zaraďuje medzi prečiny, zločiny, prípadne obzvlášť závažné zločiny. Tomuto zaradeniu potom zodpovedá buď možnosť súdu ukladať rôzne druhy trestov, napríklad alternatívnych, nespojených s odňatím slobody, alebo povinnosť súdu ukladať len trest odňatia slobody.

Podľa § 34 ods. 1 Tr. zák. trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov; trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou.

Podľa § 34 ods. 2 Tr. zák. páchatelovi možno uložiť len taký druh trestu a len v takej výmere, ako je to ustanovené v tomto zákone, pričom tento zákon v osobitnej časti ustanovuje len trestné sadzby trestu odňatia slobody.

Podľa § 34 ods. 4 Tr. zák. pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, príťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatela, jeho pomery a možnosť jeho nápravy.

Podľa § 34 ods. 6 Tr. zák. tresty uvedené v § 32 možno uložiť samostatne alebo možno uložiť viac týchto trestov popri sebe. Za trestný čin, ktorého horná hranica trestnej sadzby trestu odňatia slobody ustanovená v osobitnej časti zákona prevyšuje päť rokov, musí súd uložiť trest odňatia slobody.

Pri ukladaní trestu súd musí obligatórne prihliadnúť na všetky poľahčujúce okolnosti podľa § 36 písm. a/ - o/ Tr. zák. a príťažujúce okolnosti podľa 37 písm. a/-m/ Tr. zák.

Podľa § 38 ods. 1 Tr. zák. na okolnosť, ktorá je zákonným znakom trestného činu, nemožno prihliadnúť ako na poľahčujúcu okolnosť, príťažujúcu okolnosť, okolnosť, ktorá podmieňuje uloženie trestu pod zákonom ustanovenú dolnú hranicu trestnej sadzby, alebo okolnosť, ktorá podmieňuje použitie vyššej trestnej sadzby.

Podľa § 38 ods. 2 Tr. zák. pri určovaní druhu trestu a jeho výmery musí súd prihliadnúť na pomer a mieru závažnosti poľahčujúcich okolností a príťažujúcich okolností.

Podľa § 38 ods. 3 Tr. zák. ak prevažuje pomer poľahčujúcich okolností, znižuje sa horná hranica zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu.

Podľa § 38 ods. 8 Tr. zák. zníženie hornej hranice alebo zvýšenie dolnej hranice trestnej sadzby podľa odsekov 3 až 6 sa vykoná iba v rámci zákonom ustanovenej trestnej sadzby; základom na zníženie alebo zvýšenie trestnej sadzby je rozdiel medzi hornou a dolnou hranicou zákonom ustanovenej trestnej sadzby. Zníženie hornej hranice alebo zvýšenie dolnej hranice zákonom ustanovenej trestnej sadzby sa nepoužije v prípadoch, keď v osobitnej časti zákona je ustanovený iba trest odňatia slobody na dvadsaťpäť rokov alebo doživotie.

Podľa § 41 ods. 2 Tr. zák. ak súd ukladá úhrnný trest odňatia slobody za dva alebo viac úmyselných trestných činov, z ktorých aspoň jeden je zločinom, spáchaných dvoma alebo viacerými skutkami, zvyšuje sa horná hranica trestnej sadzby odňatia slobody trestného činu z nich najprísnejšie trestného o jednu tretinu. Horná hranica zvýšenej trestnej sadzby nesmie prevyšovať dvadsaťpäť rokov a pri mladistvých trestnú sadzbu uvedenú v § 117 ods. 1 alebo 3. Popri treste odňatia slobody možno v rámci úhrnného trestu uložiť aj iný druh trestu, ak by jeho uloženie bolo odôvodnené niektorým zo súdených trestných činov.

Prvostupňový súd odôvodnil uloženie trestov odňatia slobody obžalovaným F. G. a H. G. s konštatovaním, že doteraz nevedli riadny život, nakoľko už boli v minulosti súdne trestaní, i keď sa na oboch v súčasnosti hľadí, ako keby neboli odsúdení, čo však znamená iba to, že na prejednávane skutky súd nenazerá ako na recidívu v zmysle § 37 písm. m) Tr. zák. a s prihliadnutím aj na v minulosti množstvo spáchaných priestupkov, pri absencii poľahčujúcich a priťažujúcich okolností a po úprave trestnej sadzby podľa § 41 ods. 2 Tr. zák. U obžalovaného R. A., ktorý doposiaľ nebol súdom trestaný a spĺňa atribúty vedenia riadneho života, i keď bol taktiež prejednávany za priestupky, ukladal trest pri existencii jednej poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. j) Tr. zák. a absencii priťažujúcich okolností podľa § 37 Tr. zák., po následnej úprave trestnej sadzby podľa § 38 ods. 3 Tr. zák. a § 41 ods. 2 Tr. zák.

Okresný súd správne poukázal na trestnú minulosť u obžalovaných F. G. a H. G., vzhľadom na ich záznamy v odpise registra trestov, z ktorých vyplýva, že obžalovaný F. G. bol síce už 1-krát súdne trestaný pre zločin nedovolenej výroby omamných látok, psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c) Tr. zák. rozsudkom Okresného súdu Malacky zo dňa 31.03.2014, sp. zn. 1T/22/2014, ktorým bol odsúdený na trest odňatia slobody 3 roky s podmieňnym odkladom jeho výkonu na skúšobnú dobu 5 rokov, v ktorej sa osvedčil a tak sa na neho hľadí, ako keby odsúdený nebol. Aj obžalovaný H. G. bol 1-krát súdne trestaný rozsudkom Okresného súdu Bratislava - vidiek zo 14.05.1993, sp. zn. 2T/32/1993 pre trestný čin krádeže a odsúdený na trest odňatia slobody 4 mesiace s odkladom na skúšobnú dobu osvedčil a preto sa na neho hľadí, ako keby odsúdený nebol. Obžalovaný R. A. nebol doposiaľ súdne trestaný. Pokiaľ súd poukázal na ich priestupkové postihnutia v minulosti, odvolací súd na ne neprihliadol, nakoľko boli iného charakteru, ako prejednávana trestná činnosť obžalovaných. Súd ukladal tresty obžalovaným F. G. a H. G. na základe tzv. remízy poľahčujúcich a priťažujúcich okolností v pomere 0:0 a obžalovanému R. A. v pomere 1:0, pričom ukladal trest podľa najprísnejšej trestnej sadzby, v danom prípade obzvlášť závažného zločinu vydierania podľa § 189 ods. 3 Tr. por., pričom aj správne ukladal trest úhrnný podľa § 41 ods. 2 Tr. zák. Obžalovaným F. G. a H. G. tak, ako správne uviedol okresný súd, úpravou trestnej sadzby podľa § 41 ods. 2 Tr. zák. ukladal za celú zbíhajúcu trestnú činnosť úhrnný trest odňatia slobody v rozpätí 10 rokov až 25 rokov. Rovnako postupoval aj odvolací súd, avšak výmery uložených trestov okresným súdom u všetkých troch obžalovaných považoval za neprimerané. Ukladal im preto znovu úhrnné tresty odňatia slobody, ale v nižšej výmere. Obžalovaným F. G. a H. G. uložil úhrnné tresty odňatia slobody vo výmere 11 rokov, teda pri dolnej hranici zákonnej trestnej sadzby, keď im ukladal tresty v zhodnej výmere 11 rokov. U obžalovaného F. G., i keď sa na neho hľadí, ako by nebol súdne trestaný, ale už bol odsúdený v minulosti za drogový zločin v roku 2014, teda päť rokov pred spáchaním teraz prejednávanej trestnej činnosti, na strane druhej bol uznaný vinným o jeden dielčí skutok menej, ako obžalovaný H. G.. U neho odvolací súd prihliadol na jednej strane, v jeho neprospech, že spáchal o jeden skutok viac, ako obžalovaný F. G., na strane druhej, jeho predchádzajúce odsúdenie, na ktoré poukázal okresný súd, bol pre menej závažný trestný čin a išlo o odsúdenie spred 27. rokov od spáchania skutkov. U obžalovaného R. A. pri jednej poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. j) Tr. zák. a absencii žiadnej priťažujúcej okolnosti podľa § 37 Tr. zák., po následnej úprave trestnej sadzby podľa § 38 ods. 3 Tr. zák. a § 41 ods. 2 Tr. zák. ukladal za celú zbíhajúcu sa trestnú činnosť úhrnný trest odňatia slobody v rozpätí 10 rokov až 22 rokov a 2 mesiace a uložil mu úhrnný trest odňatia slobody na dolnej hranici zákonnej trestnej sadzby 10 rokov. Rovnako, ako u obžalovaných F. G. a H. G., trest odňatia slobody uložený mu prvostupňovým súdom vo výmere 12 rokov, považoval za neprimeraný a preto mu ukladal trest na dolnej hranici zákonnej trestnej sadzby. Prihliadol k tomu, že na rozdiel od obžalovaných F. G. a H. G., nebol doposiaľ súdne trestaný, pričom bol uznaný vinným z menšieho počtu skutkov ako zvyšní dvaja

obžalovaní. Odvolací súd prihladol pri znížení trestov odňatia slobody u všetkých troch aj na štádium dokonania pri skutku v bode 5/ skutkov, pokusu, a u obžalovaného R. A. aj v bode 3/.

Odvolací súd dodáva, že takto uložené tresty sú aj v súlade so zásadou, že trest je právnym následkom trestného činu a teda musí byť úmerný k spáchanému trestnému činu (zásada proporcionálnosti trestu). Trest je jedným z prostriedkov na dosiahnutie účelu Trestného zákona. Tým je určená aj jeho funkcia v tých smeroch, v ktorých má pôsobiť zákon, na ochranu spoločnosti, jednak pred páchatelom trestného činu, voči ktorému sa prejavuje prvok represie (zabráneniu v trestnej činnosti) a prvok individuálnej prevencie (výchovy k riadnemu životu - rehabilitácia) a jednak aj voči ďalším občanom - potencionálnym páchatelom, voči ktorým sa prejavuje prvok generálnej prevencie (výchovné pôsobenie trestu na ostatných členov spoločnosti). Trest samozrejme musí vyjadrovať aj morálne odsúdenie páchatela (retribúcia). Odvolacím súdom takto uložené tresty obžalovaným F. G., H. G. a R. A. preto dôsledne vychádzajú zo zásad pre ukladanie trestov zmysle ustanovenia § 34 Tr. zák. a zahŕňajú tak individuálnu, ako aj generálnu prevenciu a zároveň vyjadrujú aj morálne odsúdenie páchatelov spoločnosťou.

Zrušením výroku o treste bolo potrebné zrušiť aj výrok o spôsobe jeho výkonu.

Podľa § 48 ods. 1 Tr. zák. trest odňatia slobody sa vykonáva diferencovane v ústavoch na výkon trestu odňatia slobody (ďalej len „ústav na výkon trestu“) minimálneho, stredného alebo maximálneho stupňa stráženia.

Podľa § 48 ods. 2 Tr. zák. súd zaradí páchatela na výkon trestu odňatia slobody spravidla do ústavu na výkon trestu

a) s minimálnym stupňom stráženia, ak v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu nebol vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený za úmyselný trestný čin,

b) so stredným stupňom stráženia, ak v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu bol vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený za úmyselný trestný čin; na predchádzajúce odsúdenie sa však neprihliadne, ak sa na páchatela hľadí, ako keby nebol odsúdený.

Podľa § 48 ods. 3 Tr. zák. do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia zaradí súd a) páchatela, ktorému uložil trest odňatia slobody na doživotie, alebo b) páchatela obzvlášť závažného zločinu.

Podľa § 48 ods. 4 Tr. zák. súd môže zaradiť páchatela aj do ústavu na výkon trestu iného stupňa stráženia, než do ktorého má byť podľa odseku 2 zaradený, ak má so zreteľom na závažnosť trestného činu a mieru narušenia páchatela za to, že v ústave na výkon trestu iného stupňa stráženia bude jeho náprava lepšie zaručená. Takto môže do ústavu na výkon trestu minimálneho stupňa stráženia zaradiť páchatela aj vtedy, ak bol v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu vo výkone trestu za úmyselný prečin. Nemôže však do ústavu na výkon trestu s minimálnym alebo stredným stupňom stráženia zaradiť páchatela, ktorému bol uložený trest odňatia slobody na doživotie, alebo páchatela obzvlášť závažného zločinu, ktorému bol uložený trest odňatia slobody prevyšujúci pätnásť rokov.

Pokiaľ ide o zaradenie obžalovaných prvostupňovým súdom do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s maximálnym stupňom stráženia, odvolací súd považoval za účelnejšie, vzhľadom na minimálnu, resp. žiadnu kriminálnu minulosť u obžalovaných, ich zaradenie do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia, aplikujúc § 48 ods. 4 Tr. zák., na ktoré boli splnené zákonné podmienky a nezistiac vylučujúce, ktoré by bránili takémuto postupu.

Podľa § 76 ods. 1 Tr. zák. ochranný dohľad uloží súd páchatelovi, ktorého odsudzuje za obzvlášť závažný zločin na nepodmienečný trest odňatia slobody.

Podľa § 78 ods. 1 Tr. zák. ochranný dohľad sa ukladá na jeden rok až tri roky.

Pokiaľ ide o uloženie ochranného opatrenia, ktoré sa obligatórne muselo obžalovaným ukladať, nakoľko boli odsúdení za obzvlášť závažný zločin, vzhľadom na ustanovenia § 76 ods. 1 a 78 ods. 1 Tr. zák., aj v tomto smere odvolací súd ochranný dohľad ukladal na dolnej hranici, ako stanovuje zákon, vzhľadom na okolnosti spáchaných skutkov, osoby obžalovaných a skutočnosti, že doteraz ani jednému z obžalovaných nebol ešte ukladán ochranný dohľad. Preto aj v tomto smere vyhovel odvolaniu všetkých troch obžalovaných a uložil im ochranný dohľad, každému vo výmere 1 rok.

Vo zvyšnej, nezrušenej časti, napadnutý rozsudok prvostupňového súdu zostal nedotknutý.

Pokiaľ ide o odvolanie poškodeného H. V., odvolací súd nezistil zákonný dôvod, pre ktorý by mu vyhovel. Okresný súd postupoval v súlade so zákonom a vykonaným dokazovaním, keď priznal poškodenému len čiastočne ním uplatnený nárok na náhradu škody, ktorý si riadne a včas uplatnil vo výške 72.400,- Eur. Pokiaľ okresný súd dokazovaním a následným vyhodnotením dospel k záveru, že poškodenému síce bola spôsobená majetková škoda vo výške najmenej 80.800,- Eur, ktorá mu vznikla v príčinnej súvislosti s konaním obžalovaných a len pri sume 13.000,- Eur, ktorú si požičal od svojho syna, nemal žiadne pochybnosti o legálnosti zdroja týchto peňazí, a u ostatných mal, nakoľko nevyvrátil, že tieto pochádzali z príjmov z jeho drogovej trestnej činnosti tak, ako to podrobne odôvodnil. Preto zaviazal

obžalovaných rovným dielom nahradiť poškodenému spoločne a nerozdielne škodu vo výške 13.000,- Eur a so zvyškom uplatneného nároku, o ktorého legálnosti ostali pochybnosti, odkázal na civilný proces. Odvolací súd na základe vyššie uvedeného dospel k záveru, že výrok o odkaze so zvyškom uplatneného nároku poškodeného na náhradu škody, nie je v rozpore so zákonom. V predmetnom trestnom konaní ďalšie doplnenie dokazovania, ktoré by bolo potrebné za účelom preverovania legálnosti zvyšku sumy peňazí, ktoré si poškodený uplatňoval a odvolaním sa domáhal aj priznania mu tejto sumy, presahovalo by účely trestného konania. V tomto smere je potrebné uviesť, že účelom trestného konania je predovšetkým rozhodnúť o vine a treste páchatel'ov a len v prípade, ak uplatnený nárok na náhradu škody bol riadne a včas a bez potreby doplnenia ďalšieho dokazovania, bolo by možné o ňom pozitívne rozhodnúť. V danom prípade tieto podmienky splnené neboli, nakoľko na ďalšie preverovanie legálnosti získaných finančných prostriedkov poškodeného, čoho sa poškodený domáhal svojim odvolaním, na rozhodnutie o povinnosti obžalovaných nahradiť mu aj zvyšok uplatnenej náhrady škody, by bolo potrebné vykonať ešte ďalšie dokazovanie, presahujúce potreby trestného konania, považoval odvolací súd odvolanie poškodeného H. V. za nedôvodné.

Na základe uvedeného preto senát krajského súdu, pomerom hlasov 3:0 rozhodol tak, ako vyplýva z I. a II. výrokovej časti tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný riadny opravný prostriedok.